

Dansk hygge¹ og livsstil

“i mellemtiden”

Af alle byer er København den, hvor folk er lykkeligst lige nu, hvor den tiltrædende leder af verdens sidste supermagt benægter det største problem², som menneskeheden endnu har skabt for sig selv.

Danmark er kun et lille land med en befolkning på 5,5 million og repræsenterer mindre end en promille af hele jordens befolkning³. Nationen har siden nederlaget i 1864 ligget fladt for den til enhver tid herskende politiske og økonomiske magt i nærområdet. Således blev Hitlers tropper mødt med kaffe og kage, da de gik i land på Langelinie d.9 april 1940. Og da Montgomery erstattede tyskerne sammen med amerikanerne d. 4 maj 1945 var danskerne lige så lykkelige og imødekommende.

I Danmark hygger vi os, selv om verden står i flammer; kæmperne står ud mod hinanden og den globale opvarmning underminerer livsbetingelserne.

Vore medier er dog udfordret. Det er fordi, at det er blevet meget svært at finde ud af, hvem og hvad de skal anbefale danskerne at satse på som fremtidens vindere. Som specialister i at holde med vinderne, er det blevet svært at se fremtidens.

Alle de gamle kommercielle medier, lige fra de mest konservative, Berlingske tidende, markedsideologiske, Børsen, kulturradikale, Politiken, til de mest venstreorienterede, Information, er fanget på det forkerte ben.

¹ Den spanske avis, El Pais, beskriver livet i København; “Copenhague tiene uno de los niveles de vida más altos del mundo, pero el bienestar en este país no se exhibe de forma ostentosa ni se traduce en objetos de lujo, sino que se respira una agradable sensación de confort y felicidad basada en saber disfrutar de la vida a base de planes sencillos y relajados, en soledad o buena compañía.” På dansk; vi er velstillede, men nyder vor rigdom uden at skilte med det, enkelt, taknemmeligt, lyst og afslappet.

² The Guardian dedikerer en dag til problemet, Menneskeskabt global opvarmning, og sætter det i perspektiv af, at den tiltrædende amerikanske præsident benægte fænomenets eksistens.

³ Den danske befolkning udgør 0,7333 promille af jordens øjeblikkelige befolkning. Hvor USA har ca. 4,4 %, Kina ca. 20 % og Indien 21 %.

Den fortælling, som man har holdt op for sig siden afslutningen på anden verdenskrig, står ikke at redde.

Det skyldes den samfundsstruktur, som hele verden har set som sit forbillede, globaliseringen.

Den strukturerede udvikling har stille og roligt sejret; ført til undermineringen af egne forudsætninger.

Miljø og mennesker kan ikke længere bære de historiske vinderes succes. Omfordelingen af goderne er vanvittig, og naturen, livets basale forudsætninger forsvinder.

Det er indholdet i, realiteten bag, fortællingen; det at en form for succes har ført til katastrofen, vindernes selvnegerende succes, socialt og økologisk.

Udtrykket og realiteten bag "globaliseringen" har over de sidste få måneder udviklet sig fra at være noget nærmest uimodsigeligt positivt⁴ over mod noget mere tvivlsomt.⁵

Donald Trump vandt stik imod den gamle verdens massemediers intention⁶.

Han vandt med løftet om at gøre op med globaliseringen, det sammenholdende element i den store fortælling, som medierne har

⁴ En stiltiende vedtaget sandhed. De mest grundlæggende værdier i en metafortælling lever bedst ved at blive forbigået i tavshed, eller godt gemt bort i fortællingernes manipulerede grundstruktur. Globaliseringens ureflekterede velsignelser har primært fundet sit eksplicitte forsvar i mainstreamøkonomernes obscure værktøjskasse bestående af begreber for de variabler, man sætter ind som betegnelse for de trivielle regnemodellers talværdier.

⁵ Både definitionen på og tvivlen omkring betydningen, virkningen, funktionen af begrebet "globalisering" er gået over imod det eksplicitte. Begrebet er dermed blevet tvivlsomt, eksplicit tvivlsomt.

⁶ Som jeg skrev i et debatforslag til ing.dk d.17/10: "Hvis det går op for masserne, at Trump har ret i, at medierne hader ham og at de vil gøre alt for at forhindre ham i at vinde, vil det være umuligt for dem at forhindre ham i at vinde." Mit indlæg handlede i øvrigt om, hvor lidt man forstår sin funktion og rolle i de gamle medier, fx funktionen af egen performance, det at intentionen, i afsløret form, virker kontraproduktiv. Min forudsigelse gik i opfyldelse, og svaret fra ing.dk lød på, at "indlægget, hverken hvad form eller indhold angik, faldt inden for det, som ing.dk ville have med at gøre". Mit budskab var, at den tilgang og de former for forståelse for viden, som man arbejder med på ing.dk, den såkaldte analytiske tilgang til verdens realiteter, ikke formår at fange det performative moment. Med afslaget fra ing.dk bekræftede man budskabet, at min forklaring på de kognitive svigt var rigtig.

haft som referenceramme og metafortælling bag alt, hvad de har bragt siden afslutningen på anden verdenskrig.

Globalisering

De sociale spændinger inden for den europæiske union er taget til især efter finanskrisen. Brexit er bare det mest spektakulære eksempel på det.

Det afsløres i den generelle økonomiske udvikling, fx i det, at nationen Tyskland sammen med Danmark stort set har patent på det at have overskud på handelsbalancen med udlandet inden for EU.

Tysk industri har haft rekord på handelsbalancen de sidste år efter finanskrisen 2007-11 og vort lille monarki har altså også set at udnytte markedsintegrationen.

Men spændingerne og den skæve fordeling af indkomsterne er taget til, ikke bare mellem europas nationer, men inden for nationernes egne grænser.

Grækenland, Italien, Spanien, Portugal og Frankrig er i nogle regioner ramt af massearbejdsløshed og har som nationer nogle gigantiske underskud på handelen med omverdenen samt på statens budgetter.

Staterne har solgt ud af offentlig og forbrugerejet ejendom.

De få privilegerede inden for nationerne har benyttet sig af unionens skatteregler og flyttet deres rigdomme i skattely via Luxembourg, finten⁷, som kommissionsformanden over mere end 25 år som højtplaceret inden for det lille fyrstendømme har været med til at lave. Alle rige inden for EU kan føre sin kapital ud af EU via Luxembourg, således at ingen af de velstillede inden for unionen behøver at betale skat af betydning. Det er i overensstemmelse med ideologien, markedsideologien, hvor staten er noget grimt noget, som bare skal minimeres.

⁷ Det handler om at værdier registreres i selskabsform i to skuffeselskaber i Luxembourg. Værdierne kan uden beskatning flyttes fra et hvilket som helst land inden for EU til Luxembourg, hvor det lille fyrstendømme så forlanger at værdierne skal flyttes en gang mere til et andet selskab, som også skal oprettes inden for det lille legalt suveræne domæne, hvorefter værdierne kan flyttes ud til en hvilken som helst destination i den globale økonomi. Prisen øvelsen ligger et sted mellem 1/32 og 1/64 del af en procent, hvilket er ekstremt billigt sluppet i forhold til de officielle skattetakster inden for resterne af unionens nationalstater: <https://www.google.dk/#q=forbilledet+luxembourg>

Hele den monetære union har samtidigt ofret sine liberale principper for at redde finanssektoren⁸. Det er et kæmpe tabu, en kæmpe tilsidesættelse af de ideologiske dogmer, som man påstår at stå for.

Det er sket med statsstøtte og via ECB, der betaler europæiske banker for at låne af sig, der tillader den liberale finanssektor at skabe uanede pengemængder⁹ og som samler op af markedets kunstige værdier, hvis disse som under finanskrisen ser ud til at ville kollapse. Når kapitalværdier og derivater truer med at falde i pris, så køber ECB dem for centralbankpenge.

León Walras, udvikleren af grundstrukturen i ligevægtsøkonomernes økonomiske modeller, konstaterede, stik imod Chicago-skolens¹⁰ dogmer, at forudsætningen for gyldigheden af den monetaristiske definition på pengenes værdi var princippet om "pengenes nytteværdi". Sagt på en anden måde, hvis princippet om pengemængdens afgørende betydning for pengenes værdi skulle opretholdes, hvor mængde og værdi ses som proportionale og gensidigt betingende størrelser, så skulle det være på baggrund af en vurdering af pengenes nytteværdi. Den sidst tjente Euro er inden for teorien om pengenes marginale nytteværdi tæt på nul, hvorimod den først tjente gør en verden til forskel. Det var Walras' budskab, noget som er blevet forbigået med fuldt overlæg inden for de sidste 70 års økonomiske teoridannelse¹¹.

Pengene betragtes af de mere velfungerende og lykkelige københavnere som "noget relativt nyttigt noget", man selvfølgelig har brug for i et vist omfang, men som ingen behøver kære sig for meget om, end sige bryste af, hvis de gode sociale relationer skal bevares i al overfloden (hyggens væsen og grundlov).

⁸ <https://www.google.dk/#q=det+frie+marked+eksisterer+ikke>

⁹ Det sker i den liberale sektors generering af "[markedsendogene penge](#)", et fænomen som ideologerne bag globaliseringen af indlysende grunde benægter eksistensen af.

¹⁰ Milton Friedman er den mest kendte fortaler for den pengeøkonomiske filosofi, som officielt forfølges af ECB. Det faktum, at markedet skaber sine penge selv, er tabu i disse kredse. Dvs. den mest lukrative aktivitet er af principielle og dermed iboende teoretiske grunde en logisk umulighed. Det i pengeøkonomisk forstand tørste aktiv, pengeskabelsen, har fungeret i hænderne på den liberale finansielle sektor i flere generationer. Pengenes skabelse og fordeling er helt afgørende for, ikke bare det absolutte prisniveau, men især for de relative priser og dermed fordelingen af samfundets pengeøkonomiske værdier. Monetarismen fungerer som kognitivt blændværk i den store fortælling om det fri marked.

¹¹ Hans behandling af variableerne i kvantitetsligningen i ("Éléments" og i "Note sur la Théorie de la Quantité" i "Études d'économie politique appliquée, s 153)

Markedsideologerne ser helt bort fra denne basale ingrediens i hyggenes forudsætninger. I markedsideologisk forstand er den sidst tjente krone af lige så høj værdi/nyttelfunktion, som den første.

Tænk tanken Cepos kan ikke se noget forkert i, at de 8 i øjeblikket rigeste verdensborgere har lige så mange penge, som jordens fattigste halvdel tilsammen.

Danskerne er på den måde meget pragmatiske og tolerante. De tillader de gamle medier at fremture i en uendelighed med mainstreamøkonomernes, dvs. Cepos' ideologi, samtidigt med at man i det daglige lever stille og roligt med det man har, høj som lav, uden at gøre noget særligt ud af det¹².

Det er ude i verden, at fortællingen ændrer sig, til mediernes helt store forskrækkelse.

Trump sætter fokus på den markedsideologi, som globaliseringen bygger på og som de gamle medier lever på og af.

Fortællingen om, at hvad der er godt for vinderen på markedets betingelser, at det også er godt for alle andre, den bryder sammen med Trump som leder af verdens sidste supermagt. Det ved man alt om, og det skyldes særligt to forhold:

- Det er med rette, at Trumps politiske og økonomiske succes identificeres med alle andres ulykke. (Han er det vindende bevis på at den enes succes er alle andres katastrofe)
- Trump har vundet ved netop at beskrive globaliseringen som tabernes problem. De mange tabende hvide har stemt på ham, fordi de ved at globaliseringen ikke har været til deres fordel.

Trump's budskab og Trump som eks. er altså en anfægtelse af troens indhold, en anfægtelse af globaliseringen.

De gamle medier vs de nye

Alle de gamle medier har sat Trump og fortalerne for Brexit i bås med de nye medier. Antiglobalister og nye medier er faktaresistente, hedder det sig i de gamle medier.

¹² Det er ligesom en slags ideologisk baggrundsmusik, som medierne via statsstøtte ("demokratistøtte" kaldes det, stik imod al anstændig sprogbrug), reklameindtægter og penge fra det betalende og mest købedygtige brugersegment orkestrerer ud over landskabet, uden at danskerne lader sig gå på af det.

Det er rigtigt at Trump lyver. Men han behersker løggen suverænt, ligesom han har vist, at han behersker det, der skal til for at vinde præsidentembedet på de gældende betingelser.

De gamle medier har jo deres egen kollektive løgn, og fremfører den nu mere skingert end før.

Hvad det største menneskeskabte problem angår, så har man fra de gamle mediers side altid tilladt sig at beskrive det, som om dets alvor var noget, der kunne defineres af et demokratisk kvalificeret flertal af liberalt orienterede globalister. Det har været nødvendigt, for ligesom at bevare den gode stemning, den bekvemme tilgang til alvoren ved at skubbe den fra sig.

Det er en meget bekvem løgn, som man her til lands har betalt især Bjørn Lomborg og Henrik Svensmark for at bringe til torvs.

De gamle medier har solgt neoliberalismen og dens påstande, som om der var tale om videnskab. Det er grundstrukturen i løggen om globaliseringens velsignelser.

De gamle medier påstår, at de nye medier lyver. Det passer ikke, af den simple grund, at de nye medier ikke påstår noget.

De nye medier skaber ikke selv deres indhold, men viderebringer budskaber fra bruger til bruger.

De gamle medier påstår, at de nye medier lukker sig i små cirkler, uden at være bredt orienteret. Det har de ret i, men de kan ikke se, at deres egen store fortælling er den pæl, som går gennem deres egne øjne, som som fuldstændigt lukker for deres muligheder for at komme kognitivt på højde med den nuværende situation.

Det er lidt uhyggeligt at være dansker i verden. Der er ingen steder at gemme sig.